

SHIBA

TLUMACZENIE: Olga Jakubiel.

Rewizja i uzupełnienie tłumaczenia polskiego - Sierpień 2022 - Mirosław Redlicki

POCHODZENIE: Japonia.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 30.10.2016

UŻYTKOWOŚĆ: Pies myśliwski do polowania na ptaki i drobną zwierzynę. Pies do towarzystwa.

KLASYFIKACJA FCI: Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.

Sekcja 5 Szpice azjatyckie i rasy pokrewne.
Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Shiba była rodzimą japońską rasą już od czasów pierwotnych. Słowo „shiba” oznacza coś „małego”, „małego psa”. Środowiskiem, w jakim ukształtowała się shiba, był górzysty obszar, położony nad brzegiem Morza Japońskiego; [shiba] używana była [tam] do polowania na małą zwierzynę i ptaki. Przedstawiciele rasy różnili się od siebie nieznacznie, ze względu na zróżnicowanie miejsc ich pochodzenia.

Ponieważ w latach 1868-1912 sprowadzano z Anglii takie psy, jak setery angielskie i pointery, polowania stały się w Japonii formą sportu. Krzyżowanie shiby z angielskimi psami stało się tak powszechne, że w okresie między rokiem 1912 a 1926 czysta shiba stała się prawdziwą rzadkością, której występowanie ograniczało się do obszarów, z których się wywodziła. Około roku 1928 myśliwi i inni wykształceni ludzie zainteresowali się ochroną czystej shiby; rozpoczął się poważny program ochrony niewielkiej liczby czystych linii, natomiast wzorzec rasy ostatecznie ujednolicono w 1934 r. W 1937 r. shiba została uznana za „pomnik przyrody”; następnie hodowano ją i ulepszano tak, by stała się rasą, jaką znamy dziś.

WRAŻENIE OGÓLNE: Pies mały, harmonijny, o dobrym kośćcu i dobrze rozwiniętych mięśniach. Mocnej budowy. Szybki, swobodny i piękny chód.

WAŻNE PROPORCJE: Stosunek wysokości w kłębie do długości tułowia wynosi 10:11.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT: wierny, o wyostrzonych zmysłach, bardzo czujny.

GŁOWA:

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka: Szerokie czoło.

Stop: Wyraźnie zaznaczony, z delikatną bruzdą.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: Pożądany czarnego koloru. Grzbiet nosa prosty.

Kufa: Umiarkowanie gruba, zwężająca się.

Wargi: Przylegające.

Szczęka i żuchwa oraz uzębienie: Zęby mocne; zgryz nożycowy. Policzki: Dobrze wykształcone.

Oczy: Nie za małe, trójkątne, ciemnobrązowego koloru; zewnętrzne kąciaki oczu skierowane lekko ku górze.

Uszy: Stosunkowo małe, trójkątne, nieco pochylone do przodu, pewnie stojące.

SZYJA: Gruba, mocna i zharmonizowana z głową i tułowiem.

TUŁÓW:

Grzbiet: Prosty i mocny.

Lędźwie: Szerokie i umięśnione.

Klatka piersiowa: Głęboka; żebra umiarkowanie wysklepione.

Brzuch: Lekko podciągnięty.

OGON: Wysoko osadzony, gruby, zdecydowanie zwinięty lub zagięty jak sierp nad grzbietem; gdy ogon jest opuszczony, jego koniec sięga niemal stawów skokowych.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Wygląd ogólny: Widziane z przodu proste.

Łopatki: Łopatka umiarkowanie ukośna.

Ramię: tworzy z łopatką umiarkowany kąt

Łokcie: Przylegające.

Śródrezcze: tylko trochę nachylone.

Łapy: Palce zwarte i dobrze wysklepione. Opuszki twarde i elastyczne. Pazury twarde, preferowane ciemnego koloru.

KOŃCZYNY TYLNE:

Uda: Dobrze rozwinięte.

Podudzia: Dobrze rozwinięte.

Stawy skokowe: Grube i mocne.

Stopy: Palce zwarte i dobrze wysklepione. Opuszki twarde i elastyczne. Pazury twarde, preferowane ciemnego koloru.

RUCH: Lekki i energiczny.

SZATA:

SIERŚĆ: Włos okrywowy szorstki i prosty; podszerstek miękki i gęsty; włos na ogonie nieco dłuższy i nastroszony.

MAŚĆ: Ruda, czarna podpalana, sezamowa, czarna sezamowa, ruda sezamowa.

Definicja koloru sezamowego:

- Sezamowy: Równomierne połączenie białych, rudych i czarnych włosów.
 - Czarny sezamowy: Przewaga czarnych włosów nad białymi.
 - Rudy sezamowy: Rude tło, połączone z czarnymi włosami. Wszystkie wspomniane wyżej kolory muszą mieć „urajiro”.
„Urajiro”: Biaława szata po bokach kufy, na policzkach, spodzie żuchwy, szyi, klatce piersiowej, brzuchu i spodniej części ogona oraz wewnętrznej stronie kończyn.

WIELKOŚĆ: Wysokość w kłębie: Psy: 39,5 cm.

Suki: 36,5 cm. Tolerancja 1,5 cm powyżej i poniżej.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

- Brak dymorfizmu płciowego.
- Lekki przodozgryz lub tyłozgryz.
- Liczne braki w uzębieniu.
- Lękliwość
- łaciatość

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość
- Wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowania.
 - Nie stojące uszy.
 - Wiszący lub krótki ogon.
 - Znaczny przodozgryz lub tyłozgryz

NB.

Każdy pies, wykazujący wyraźne deformacje budowy i zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.